

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Q.H.N., narozen dne ..., státní příslušnost Vietnam, trvalým pobytem ..., pobytem v ČR ...
zastoupen: Mgr. Petr Václavek, advokát, sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064, sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2019 č.j. CPR-9508-3/ČJ-2018-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované. Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2019, č. j. CPR-9508-3/ČJ-2018-930310-V223 bylo žalovanou rozhodnuto, že rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní

orgán I. stupně“) ze dne 2. 2. 2018, č. j. KRPK-74010-60/ČJ-2017-190026, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 1 rok se potvrzuje a odvolání žalobce se zamítá.

2. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalované jsou v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s § 2 odst. 1 odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a především v příkrém rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný správní orgán nesprávně posoudil odvolací námítky a nezabýval se jimi dostatečně, jeho rozhodnutí je proto nezákonné a nepřezkoumatelné. Hlavní pochybení prvoinstančního správního orgánu pak žalobce spatřuje v tom, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno § 3 správního řádu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, kterým je bezesporu i řízení o správním vyhoštění, k tomuto navíc přistupuje povinnost zjistit v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Porušil též § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a aby byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce.
3. Vzhledem k vágně zjištěnému stavu věci nalézací správní orgán ani nemohl přezkoumatelným způsobem posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť si o něm nemohl vytvořit ucelenou představu. Správní orgán je navíc povinen při rozhodování o správním vyhoštění posuzovat nejen dopady do rodinného života cizince, ale také dopady do soukromého života dalších osob, v daném případě rodiny žalobce. V tomto směru však úvahy správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela absentují. Takový postup je v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Otázka posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života není dle judikatury správních soudů otázkou správního uvážení, ale aplikací neurčitého právního pojmu. Pokud je zjištěno, že by rozhodnutí bylo pro cizince či další účastníky řízení nepřiměřené, pak nemá správní orgán prostor pro jakékoliv správní uvážení, ale je povinen rozhodnutí o vyhoštění nevydat. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5As 102/2013 a sp. zn. 3Azs 240/2014.
4. Žalobce se nacházel nelegálně na území ČR pouze den po skončení jeho schengenského víza, kdy z jeho počínání je patrné, že učinil vše, co bylo v jeho silách k legalizaci pobytu. Žalobce se ihned poté, co mu skončila platnost víza, dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, aby svou situaci řešil. Policie však nikterak nezohlednila situaci v jeho domovském státě, ani skutečnost, že se nacházel na území nelegálně pouze několik hodin. Žalobce má za to, že poskytnul správnímu orgánu maximální součinnost.
5. Žalobce odkázal na tři rozhodnutí žalované v totožných případech, kdy bylo řízení o vyhoštění zastaveno, konkrétně na rozhodnutí ze dne 4. 7. 2017 č.j. CPR-11801-2/ČJ-2017-930310-V240, rozhodnutí ze dne 14. 6. 2017, č.j. CPR-12024-4/ČJ-2017-930310-V238 a rozhodnutí ze dne 2. 3. 2017, č.j. CPR-29750-3/ČJ-2016-930310-V240. Na základě těchto rozhodnutí je dle žalobce patrné, že se žalovaná zcela odchýlila od běžné praxe, čímž

porušila zásadu legitimního očekávání a způsobila tak nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí. Žalobce v žalobě rozsáhle citoval z výše uvedených rozhodnutí.

6. V souladu s relevantní judikaturou správních soudů vycházejících z evropského práva musí správní orgán zohlednit nejen rodinný život účastníka řízení na území ČR, ale také například délku pobytu na území, integraci do majoritní společnosti a musí se vypořádat s otázkou, zda má cizinec v zemi původu alespoň základní zázemí. V tomto ohledu odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje objektivní hodnocení a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007 – 80, rozsudek ze dne 22. 11. 2007, č. j. 1 As 39/2007 – 72 a rozsudek ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014, a též na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, konkrétně na případ Moustaquim proti Belgii, rozsudek ze dne 18. Února 1991, Series A, č. 193 a případ Boultif proti Švýcarsku, stížnost č. 54273/00, ECHR 2001-XI.
7. Žalobce má naprosto minimální zázemí v zemi původu. Správní orgán účelově zlehčoval integraci účastníka řízení na území, žalobce žije v ČR 18 let, má zde manželku a dvě nezletilé děti, které jsou na něm existenčně závislé. Žalobce má na území daleko silnější vazby než většina cizinců.
8. Závěrem žaloby žalobce zopakoval, že se domnívá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** uvedla, že žalobci bylo uloženo správního vyhoštění z území členských států Evropské unie, neboť pobýval na území České republiky dne 6. 10. 2017 neoprávněně, tedy bez víza, nebo platného oprávnění k pobytu. Dále nebylo shledáno, že by tímto rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaná je dále přesvědčena, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala také se všemi námitkami žalobce, které uvedl v odvolání. Žalovaná má za to, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
10. Ze **správního spisu** zaslaného žalovanou soud zjistil následující skutečnosti: žalobce se dne 6. 10. 2017 dostavil na Policii ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, pracoviště Sokolov, přičemž v tu dobu již nebyl oprávněn na našem území pobývat. Téhož dne bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce na území ČR pobýval od února 2002 na základě povolení k trvalému pobytu, které mu ovšem bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 26. 9. 2016 č. j. OAM-1753-11/ZR-2015 z důvodu odsouzení žalobce pro spáchání úmyslných trestných činů. O odvolání bylo rozhodnuto dne 13. 1. 2017 pod č. j. MV-140949-5/SO-2016, žaloba proti druhostupňovému rozhodnutí byla zdejším soudem odmítnuta dne 8. 6. 2017 rozhodnutím č. j. 30 A 69/2017 – 40. Žalobci byla v současné době se zrušením pobytového oprávnění

stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, k vycestování z území, tato lhůta skončila dnem 5. 10. 2017.

11. Z výpisu z evidence rejstříku trestů vyplývá, že byl žalobce v roce 2013 odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody a peněžitému trestu za úmyslný trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Následně byl v roce 2016 odsouzen za tentýž trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 2 roky. Součástí správního spisu jsou též oba odsuzující rozsudky.
12. Žalobce má manželku paní T.B.H.N., a dvě nezletilé dcery Q.A.N. a K.D.N., všechny jsou vietnamské státní příslušnosti a žijí v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Správní spis obsahuje oddací list a rodné listy dcer. K určení otcovství k dětem však došlo až souhlasným prohlášením rodičů v roce 2016, přestože děti byly narozeny v letech ... a ... Manželka i dcery byly přibrány jako účastnice řízení.
13. Žalobce se dne 11. 10. 2017 společně se svým právním zástupcem dostavil k **výslechu před správním orgánem** prvního stupně a odmítl vypovídat. Žalobce pouze požádal o zaprotokolování stručného vyjádření, ve kterém odkázal na rozhodnutí ve věci zrušení trvalého pobytu, která obsahují informace o jeho soukromém a rodinném životě. Zdůraznil, že správní orgán v odůvodnění těchto rozhodnutí uvedl, že žalobce může svůj rodinný život realizovat prostřednictvím jiných pobytových oprávnění než na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobce navrhl zajistit stanovisko OSPOD k posouzení zájmu svých nezletilých dětí.
14. Ve dnech 11. 10. 2017, 23. 10. 2017 a 7. 11. 2017 byly provedeny pobytové kontroly na adrese hlášené žalobcem. Žalobce se svou rodinou byl zastižen při třetí kontrole. Žalobce uvedl, že na této adrese žijí již pět let.
15. Správní orgán dále **předvolal manželku žalobce**. Ta při výslechu dne 23. 11. 2017 mimo jiné uvedla, že má živnostenské oprávnění a provozuje obchod s potravinami. Žalobce v současné době není zaměstnaný a pomáhá jí. Potřeby rodiny včetně nájmu bytu jsou hrazeny z prostředků vydělaných v obchodě. Dále vypověděla, že žalobce byl rok a půl ve vazbě a rok ve výkonu trestu odnětí svobody, po tu dobu se o rodinu starala sama. Rodina byla naposledy ve Vietnamu před sedmi lety, byli tam jako turisté. Žalobce má ve Vietnamu maminku a sestru, jsou v kontaktu přes sociální síť a občas si volají. K dotazu uvedla, že neví, zda by u nich mohl žalobce žít. Manželka žalobce má ve Vietnamu otce a staršího bratra. Naopak na území ČR žije otec žalobce a také jeho dvě sestry, otcem si občas telefonují. Žalobce nemá žádné příbuzné, kteří by byli občany EU. Jako překážky vycestování manželka žalobce uvedla, že děti chodí do české školy a ona má na území obchod s potravinami, o který by se nezvládla starat sama. Rodina již v ČR žije dlouho, manželka žalobce se obává, že by ve Vietnamu nenašla práci a děti by si nezvykly na tamní společnost. Dále uvedla, že když byl manžel ve vězení, tak sice žili odděleně, ale zvládli to je díky tomu, že věděli, že je to jen na určitou dobu. To žalobkyně zdůraznila. Před dětmi tajila, že je žalobce ve vězení, řekla jim, že pracuje daleko. Manželka žalobce uvedla, že má žalobce ráda, též jeho dcery ho mají rády. Obává se, že pokud by žil ve Vietnamu, nenašel by si tam práci a ona by si nemohla finančně dovolit za ním jezdit.
16. Dále spis obsahuje kladné závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze dne 27. 11. 2017 zpracované Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky. 27. 11. 2017 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce doložil výpis uskutečněných návštěv ve věznici, z kterého je patrné, že jej jeho manželka v období od 24. 5. 2016 do 4. 9.

2017 navštívila celkem desetkrát. Žalobce k tomu uvedl, že odloučení po dobu výkonu trestu rodina překonala jen díky vědomí, že se jedná o dočasný stav a že budou opět spolu. 20. 12. 2017 se žalobce prostřednictvím svého zástupce seznámil s podklady rozhodnutí a znovu navrhl zajistit stanovisko OSPOD. Ve spise jsou též založeny informace o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu, zpracované ministerstvem vnitra, OAMP, aktuální k listopadu 2017.

17. **Správní orgán I. stupně rozhodl** dne 2. 2. 2018 pod č. j. KRPK-74010-60/ČJ-2017-190026 o vydání správního vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců“ v délce 1 roku a žalobci přitom poskytl lhůtu 20 dnů k vycestování z území České republiky. Rozhodnutí odůvodnil tak, že vzhledem k tomu, že pobýval na území ČR dne 6. 10. 2017 bez víza nebo platného oprávnění k pobytu, naplnil zákonné podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Správní orgán shrnul další skutečnosti zjištěné v průběhu řízení a popsal obsah výsledku provedeného s manželkou žalobce. Správní orgán zdůraznil, že žalobce nevycestoval v době platnosti výjezdního příkazu a žádným způsobem se nepokusil zlegalizovat svůj pobyt na území ČR. Správní orgán posoudil přiměřenost rozhodnutí vzhledem k zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce má v ČR manželku a dvě dcery, rozhodnutí tedy jistě zasáhne do života rodiny. Na druhou stranu ovšem se již v minulosti dopustil jednání, jehož důsledky negativně ovlivnily rodinný život. Žalobce byl pro svou trestnou činnost nejprve odsouzen k podmíněnému trestu, rozhodnutí soudu však nerespektoval a své jednání opakoval. Správní orgán zdůraznil, že žalobce vědomě riskoval soužití se svými nejbližšími a zároveň dal najevo, že nemíní respektovat pravidla stanovená právními předpisy. Po dobu, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, se o dcery starala jeho manželka, která je schopná rodinu uživit a není na žalobci finančně závislá. Vyhoštění žalobce pak konečně nemusí nutně znamenat rozdělení rodiny, neboť rodinní příslušníci mohou za žalobcem odcestovat do Vietnamu. Jeho manželka mluví vietnamsky, naopak česky příliš nerozumí. Případně spolu mohou zůstat v kontaktu prostřednictvím telefonu či sociálních sítí. Žalobce je dospělý, zdravý, není důvod, aby si ve Vietnamu nenašel zaměstnání. Navíc tam může kontaktovat svou matku a sestru. Správní orgán uzavřel, že zásah do soukromého a rodinného života cizince nebude nepřiměřený. Dobu, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států, stanovil v nižším stupni zákonem stanovené hranice.
18. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce dne 6. 2. 2018 blanketní **odvolání**, které doplnil dne 26. 2. 2018. Odvolací námitky se částečně překrývají s námitkami uvedenými v projednávané žalobě. Žalobce zdůraznil, že na území pobýval nelegálně pouze jeden den. Dále uvedl, že měl vízum platné do 28. 10. 2017 a že na území ČR nepáchal žádnou trestnou činnost (tyto informace nejsou pravdivé – pozn. soudu). Žalobce odkázal na rozhodnutí žalované v obdobné věci. Závěrem namítal porušení Úmluvy o právech dítěte.
19. **Napadeným rozhodnutím** ze dne 15. 3. 2019 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná své rozhodnutí odůvodnila zejména tím, že nezjistila žádné z namítaných pochybení v prvoinstančním rozhodnutí.
20. K námitkám žalobce správní orgán uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění a vytýkané protiprávní jednání bylo vymezeno zákonným způsobem. Správní orgán prvního stupně opatřil dostatek podkladů pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí a rovněž se řádným způsobem zabýval aspekty, které by mohly ovlivnit soukromý a rodinný život žalobce. Odvolací orgán se ztotožnil

s názory uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že nezpochybňuje vztah žalobce k jeho manželce a dcerám, má však za to, že zásah do jejich rodinného života nebude v daném případě nepřiměřený. Žalobce se opakovaně dopustil úmyslného trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, nejednalo se o zanedbatelnou trestnou činnost, žalobce tyto látky distribuoval. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce trvale nerespektuje právní řád a zájmy společnosti. V každém individuálním případě je třeba posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem a zájmem na ochranu soukromého a rodinného života cizince.

21. Žalovaná nesouhlasila s námitkou, že by rozhodnutím o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do práv dítěte. Z Úmluvy o právech dítěte nevyplývá právo žalobce k pobytu na území ČR. Realizace rodinných vztahů není podmíněna pobytem žalobce na území, se svými dcerami může být žalobce v kontaktu po telefonu, případně mohou přicestovat za žalobcem do Vietnamu. Vyživovací povinnost může žalobce plnit i ze zahraničí. K odkazu na jiné rozhodnutí žalované uvedla, že uvedené rozhodnutí bylo vydáno ve věci, která nebyla zcela totožná. Naopak byly zjištěny další rozhodné skutečnosti mající vliv na rozhodnutí. Případy odlišuje především předchozí trestná činnost žalobce. Závěrem správní orgán shrnul, že nezjistil žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí.

22. Soud neshledal žalobu důvodnou.

23. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobýval-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu,*

24. Soud v posuzované věci hodnotil, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán.

25. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nedostatečně zjistil stav věci, když důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomněl zjišťovat skutečnosti v jeho prospěch. Kvůli nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu pak ani nemohl řádně posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu soud uvádí, že správní orgán v průběhu řízení shromáždil dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Co se týče otázky nelegálního pobytu žalobce na území, tato byla dostatečně prokázána hned v úvodu řízení a nebyla žalobcem nikdy rozporována. Jedná se tedy především o to, zda správní orgán shromáždil dostatek informací, aby mohl posoudit celkovou přiměřenost rozhodnutí a především pak jeho dopad do rodinného života žalobce. Pokud se jedná o soukromí a rodinné vztahy účastníků řízení, má správní orgán jen omezené možnosti zjišťování podrobností a je do značné míry odkázán na jejich součinnost. Žalovaná v řízení ve prospěch žalobce provedením lustrací v evidencích zjistila celkovou délku jeho pobytu na území a především, že na území pobývá též jeho manželka a dcery. Žalovaná si také vyžádala a do spisu založila oddací list a rodné listy dcer. Manželku i dcery pak přibrala jako vedlejší účastníky řízení. Za nejdůležitější však soud považuje skutečnost, že žalovaná k výsledku předvolala postupně jak žalobce, tak jeho manželku. Oba tedy měli možnost se k zásahu do jejich rodinného života vyjádřit a uvést skutečnosti ve prospěch žalobce. Žalobce namítal, že správním orgánem nebyly dostatečně

zohledněny dopady rozhodnutí do soukromého života dalších osob, konkrétně jeho rodinných příslušníků. K tomu soud uvádí, že byly zjištěny a zohledněny do té míry, nakolik byly žalobcem a jeho manželkou správnímu orgánu vyjeveny. Žalobce se rozhodl při výsledku před žalovanou nevypovídat. Správní orgán proto vycházel v rozhodnutí především z informací, které při výsledku uvedla jeho manželka. Správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení dostatek podkladů pro rozhodnutí, provedl lustrace v evidencích, vyžádal si trestní rozsudky a především předvolal k výsledku žalobce a jeho manželku, nelze tedy souhlasit s žalobcem, že by ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

26. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené, a že učinil vše, co bylo v jeho silách k legalizaci svého pobytu. Ihned poté, co mu skončila platnost víza, se dobrovolně dostavil na policii. Soud konstatuje, že svým jednáním žalobce v konečném důsledku dosáhl toho, že své odcestování do Vietnamu odsunul o více než rok. Soud se nemůže ubránit dojmu, že se žalobce již s tímto úmyslem dne 6. 10. 2017 dostavil na policii na oddělení pobytových agend. K vycestování z území však nakonec stejně dojde, neboť zákon o pobytu cizinců nepočítá s variantou, že by po zrušení trvalého pobytu mohl žalobce získat pobytové oprávnění z našeho území. Nakolik se takové řešení může zdát komplikované a zdlouhavé, a tedy též omezující pro ostatní rodinné příslušníky, nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce na území dlouhodobě páchal trestnou činnost a skutečně si musel být vědom, že to pro něj a jeho rodinu může mít neblahé následky, mimo jiné že to může vést ke ztrátě pobytového oprávnění. O pobyt s rodinou se nadto žalobce již připravil jednou vlastním jednáním, když v důsledku trestné činnosti pobýval ve vězení. Také nelze odhlédnout od skutečnosti, že k určení otcovství k dětem došlo až souhlasným prohlášením rodičů v roce 2016, tj. v roce, kdy mu byl zrušen trvalý pobyt, přestože děti byly narozeny v letech 2007 a 2010. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 1. 2019, čj. 2 Azs 210/2017-57: „*Pobyt na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo (čl. 42 odst. 2 Listiny základních práv a svobod); o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí.*“ Správní orgán v případě žalobce nemohl spoléhat na to, že dobrovolně samostatně opustí území, když tak neučinil ve stanovené lhůtě, tj. do 30 dnů po propuštění z výkonu trestu. Vyhoštění cizince na rozdíl od jiných opatření umožňuje faktický výkon rozhodnutí, pokud nedojde k samostatnému vycestování.
27. Žalobce v žalobě citoval ze tří rozhodnutí žalované, kdy se jednalo o případy cizinců, kteří též pobývali na území nelegálně pouze po dobu jednoho dne. V žádném z těchto případů se ovšem nejednalo o cizince, kterému by byl zrušen trvalý pobyt z důvodu spáchání úmyslného trestného činu. Z tohoto důvodu nelze tyto případy srovnávat.
28. Žalobce namítal, že správní orgán musí zohlednit nejen rodinný život účastníka řízení na území ČR, ale také například délku pobytu na území, integraci do majoritní společnosti a musí se vypořádat s otázkou, zda má cizinec v zemi původu alespoň základní zázemí. K tomu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Je třeba zopakovat, že některé z uvedených informací skutečně nemůže správní orgán zjistit jinak, než tak, že je cizinec v řízení sám uvede. Žalobce byl správní orgánem předvolán k výsledku, avšak využil svého práva nevypovídat. Žalobce žije v ČR velmi dlouhou dobu a má zde rodinu, zároveň však z výpovědi jeho manželky vyplynulo, že má též příbuzné ve Vietnamu a manželka s dcerami nejsou na žalobci finančně závislé. Napadené rozhodnutí nepochybně zasáhne do rodinného života žalobce, jeho manželky

a dcer. Určitým zásahem již byl výkon trestu odnětí svobody žalobcem. Nyní bude na nich, zda budou žít po nějakou dobu odděleně, či zda vycestují do Vietnamu společně. Tento zásah však soud shodně se správním orgánem vzhledem k výše uvedeným okolnostem nehodnotí jako nepřiměřený.

29. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaná řádně vypořádala uplatněné odvolací námitky.
30. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 20. května 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně